

[Henry Christensen]

noget afgørende til det resultat, som skal komme af de andre forhandlinger? Men så usaglig er den af regeringen valgte fremgangsmåde altså også.

Det er naturligvis klart, at regeringens byrdefordeling eller forsøg på en byrdefordeling må ses i sammenhæng med forslaget om nedfrysningen af den ene dyrtidsportion. Der er ved lønmodtagerorganisationernes indstilling her vist en positiv forståelse for, at hvis vi sætter befolkningens indtægter i vejret uden en øget produktion som baggrund, får ingen, måske bortset fra spekulanter og den slags, glæde heraf, fordi det så alt sammen kun fører til yderligere prisstigninger. Det var også, hvad der blev slået fast i inflationsudvalgets betænkning for et års tid siden.

Når der nu gøres et første forsøg på en indkomspolitik, må man dog samtidig spørge om dets omfang. Så vidt vi på grundlag af det foreliggende materiale i dag er i stand til at bedømme udviklingen, kommer der altså til udbetaling en dyrtidsportion nu til januar; der kommer en dyrtidsportion yderligere til udbetaling efter juli som følge af devalueringen, og disse to vil jo i sig selv omsætte sådanne prisstigninger, at de sammen med den nedfrosne vil udløse mindst yderligere 2 dyrtidsportioner efter januar 1969. Det vil altså sige, at inden for den resterende del af overenskomstperioden vil der på dette grundlag på årsbasis blive udløst 3.500 mill. kr. i indkomststigning. Dertil kommer anden del af overenskomstforliget, og dertil kommer resultaterne af den næsten faste løngliding, vi kender. Jeg spørger hr. Per Hækkerup og finansministeren: mener regeringen, at der hermed er skabt en indkomspolitik, som for alvor og sikkert kan begrænse inflationen, sikre befolkningens fremgang og genskabe den fulde beskæftigelse i det danske samfund? Det er også på baggrund af denne forventede indkomstudvikling, særskatten på de befolkningsgrupper, hvis indtægter går ned, må betegnes som urimelig.

Som jeg allerede sagde under anden behandling, havde det været noget helt andet, om den resterende afbalancering havde rettet sig mod de ikke-lønmodtagere, som også får indkomststigninger på linje med

eller ud over lønmodtagerne, i stedet for i så stort omfang mod dem med de lave indtægter og med indtægter, som endda går nedad.

Når venstre derfor stemmer imod i dag, er det, fordi regeringen ikke har tilvejebragt den fornødne aktuelle sammenhæng hverken mellem de to forslag, der foreligger, eller mellem det, der aktuelt mangler, og fordi sammenhængen i de to lovforslag, som i dag er til afgørelse, efter vor opfattelse er urimelig og usaglig.

Jeg vil derudover gerne yderligere føje til, at den politiske situation jo er den, at regeringen ensidigt har bundet sit parlamentariske grundlag til SF og til samarbejdsaftalen. Jeg tror, enhver vil forstå, at i en afgørende politisk situation kan det ikke være de øvrige partier, der skal sikre regeringens parlamentariske eksistens og dens fortsatte liv med den viden, at så snart det var sket, var regeringen fortsat parat til at bygge sin magt på samarbejde med SF, herunder magten til at hindre rimelig indflydelse fra alle øvrige partier, som efter alle nyere undersøgelser må formodes at repræsentere nu mere end halvdelen af den danske befolkning.

Efter venstres opfattelse løses dansk økonomis problemer derfor naturligvis ikke blot tilnærmelsesvis gennem disse to lovforslag. Det er en helt anden og langt mere omfattende politik, der skal til. Regeringen må jo selv erkende dette; det er vel derfor, den i ugevis har indladt sig i indgående forhandlinger med SF, med dette partis højrefløj og med dette partis venstrefløj. Efter hvad der er tilfyldt offentligheden, har landets statsminister jo endda ment, at det var nødvendigt at drøfte disse indgribende foranstaltninger, regeringen måske kunne tænke sig, forstår jeg, med en hr. stud. polit. Thomas Lund. Det er naturligvis statsministerens egen ret, hans fulde ret at afgøre, hvem det er, han foretrækker at føre politiske forhandlinger med.

I det udvalg, som folketinget nedsatte til at behandle de lovforslag, der i dag er til behandling her i tinget, bad vi, om statsministeren kunne oplyse os om, hvilke overvejelser og indstillinger disse forhandlinger havde ført til for regeringens vedkommende, men statsministeren var ikke i stand til at